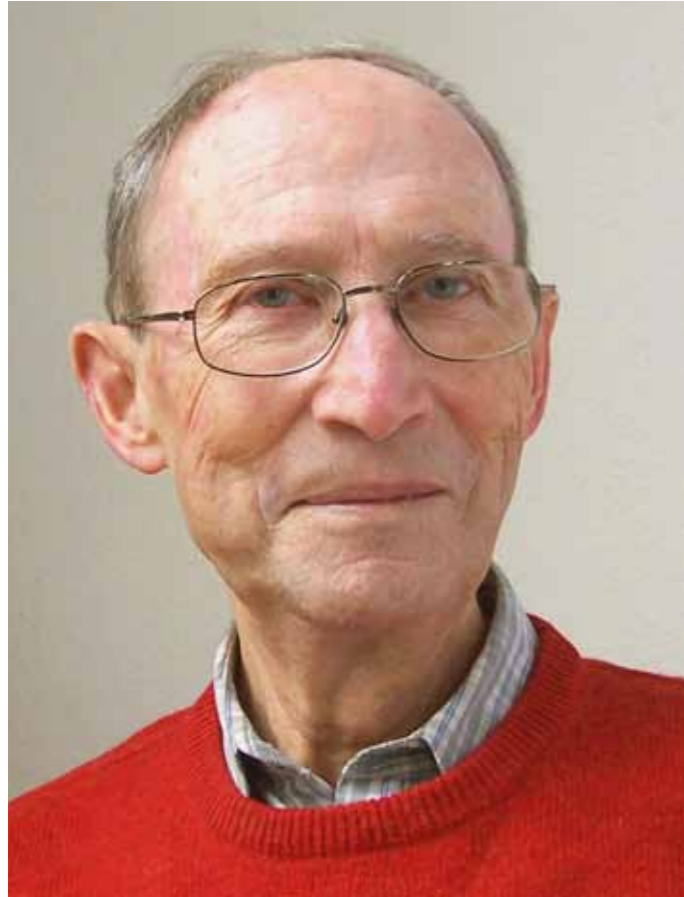

In Deo

Mat Paulssen

Matheus Theodorus Gerardus

Mat is geboren op 3 november 1932 in Maastricht. Op 15 augustus 1954 verbond hij zich, als broeder Humberto, door het afleggen van zijn Geloften aan de Broeders FIC. Hij overleed op 23 maart 2018 in het Woonzorgcentrum De Beyart te Maastricht.

Gewoon een bijzonder mens

Meestal kiezen we als evangelielezing, bij een uitvaart van een medebroeder, een tekst die goed aansluit bij het karakter of de inzet van een overledene. Vandaag maakten we daarop een uitzondering: Mat voelde zich namelijk helemaal geen rijke jongeling, integendeel! Hij was de soberheid in eigen persoon qua levensstijl en gedrag. We kozen die tekst tóch omdat die 'wringt' met onze goede Mat, van wie we nu in droefheid afscheid nemen.

Mat was immers iemand die, door zijn vriendelijk glimlachen heen, precies wist wat hij wilde,

soms tegendraads kon zijn, met name voor de goede zaak.

Mat is in 1932 in Maastricht geboren. Hij voelde zich thuis in dat hechte gezin. Het siert jullie, als familie, dat deze nauwe band heel goed in stand is gehouden. Wekelijks komen jullie per toerbeurt bij elkaar op bezoek. Philo en Mat hadden dagelijks contact via de telefoon. Jullie bleven elkaar nabij.

Mat leerde van huis uit om sober te leven. Het was geen vetpot in het gezin. Maar jullie leerden daarmee gelukkig te leven. En nog béter: samen te delen met anderen, in materiële of geestelijke nood. Dát was de rode draad in het leven van Mat: kiezen voor de minderbedeelden.

In september 1945 koos hij ervoor om broeder te worden. Hij meldde zich aan bij het juvenaat aan de Tongerseweg hier in Maastricht. Wellicht dat het voorbeeld van zijn beminnelijke oom 'nook Pie', broeder Leander Penders, hem daartoe inspireerde.

Na zijn professie werkte hij in onze scholen in Amsterdam, Helmond en Maastricht. Hij had daarbij vooral veel aandacht voor de meest zwakke leerlingen. In Maastricht was hij directeur van de Lucasschool in de wijk Malberg en aan de Pius X school in Mariaberg. Beide gelegingen in volkswijken.

Ik heb hem meegemaakt op de Pius X. Hij stond open voor vernieuwing van het onderwijs, werkte samen met de kleuterschool en had goede aandacht voor zijn collega's.

In 1977 vroeg hij of hij zijn schoolwerk mocht vaarwel zeggen. Hij wilde nl. graag in het catecheseonderwijs en parochiewerk gaan werken. Het bestuur van de broeders stemde daar, na breedvoerig overleg, mee in. In het spoor van onze medestichter Mgr. Louis Rutten wijdde hij zich, met groot enthousiasme en goede inzet, aan dit werk.

In pastor Huub Bovend'eert vond hij een trouwe bondgenoot als parochieassistent in het Witte Vrouwenveld. Samen met pastor Jean Rademakers z.g. bezocht hij scholen om te helpen bij een nieuwe, eigentijdse opzet van het godsdienstonderwijs. In de parochie leidde hij de

voorbereiding op Eerste Communie en Vormsel en organiseerde gespreksgroepen met ouders.

Toen Mat 75 jaar oud was, stopte hij met dit werk, dat hij 22 jaar lang had verricht. Terecht werd hem daarvoor nadrukkelijk dank gebracht.

Samen delen met anderen, in materiële of geestelijke nood

In 1970 startte de kleine gemeenschap aan de Prins Bisschopsingel in Maastricht. Mat was toen drie jaar lang lid geweest van de grote gemeenschap De Beyart, en wilde zich graag bij deze nieuwe leefgroep aansluiten. In een interview over zijn verblijf in de PBS zei hij: "Ik leefde daar samen met mensen van niveau."

"Dat was inspirerend. We waren een gastvrij huis, vaak ook met broeders uit het buitenland. Er was ruimte en openheid. Daarom vond ik het jammer dat in 1999 de groep uit elkaar viel. Een paar broeders startten een nieuwe gemeenschap rond de Rooden Leeuw. Ze betrokken twee panden aan de Bogaardenstraat en Capucijnengang. Ik had er moeite mee, dat men eerst het huis aankocht en grote uitgaven deed voor renovatie en huisvesting. Ze bliezen onze gemeenschap op, vóór men – naar mijn invoelen – écht zicht had wat men daar aan apostolaat zou gaan doen. Ik ben overigens nu erg blij dat het project in de Rooden Leeuw goed draait".

Mat ging toen met br. Piet van Bree in een kleine woning in het Wittevrouwenveld wonen. "Piet voelde zich er meteen thuis", vertelde Mat me. "Maar ik miste het inspirerende gezelschap van de Prins Bisschopsingel. We waren zó klein behuist dat we geen slaapplek hadden voor gasten. Dat vond ik een groot verlies." Hun woning werd keurig schoon gehouden door Diana en Marij. Ze kookten ook voor de twee broeders. De laatste zeven jaar hielp daar ook Tamara. Toen Piet naar De Beyart was verhuisd, zorgde ze met grote toewijding voor Mat en hield hem op de been.

"Wat ik fijn vond aan het huis was, dat we heel dicht bij gewone mensen woonden," zei Mat in een gesprek. "Af en toe was het wat vervelend, als mensen wéér eens kwamen bedelen. Maar ik voelde me aan het Aarthertogenplein erg gebor-

gen. Bewust liet ik mijn buurtgenoten merken dat ik hen zag stáán: door een praatje te maken, iedereen te groeten, door met ze om te gaan, een luisterend oor voor hen te zijn, hun kinderen even in ons huis op te vangen, als dat nodig was, en hen af en toe financieel te helpen."

Mat voelde zich nauw verbonden met de congregatie. "Ik moet je eerlijk zeggen dat ik bijna nooit naar feestelijke bijeenkomsten in De Beyart ga. De drukte benauwt me, het haalt me uit mijn dagelijkse doen en laten. Maar ik denk wél dagelijks aan ze en voel me nauw verbonden met al mijn medebroeders, wereldwijd." Dat bleek ook uit zijn bereidheid om zich beschikbaar te stellen voor werkgroepen. Lange tijd was hij lid van de Werkgroep Vorming FIC en deed mee aan de congregatieve zomercursus in Rome. Hij was lid van de klankgroep van de Vereniging Pastoraal Werkenden in het bisdom Limburg. Ook was hij medeoprichter van de werkgroep Meta welke groep zich inzette voor onderwijs aan kinderen in Kenia.

Mat was een broeder van mensen. Mat was ook een trouwe medebroeder. Heel bijzonder, heel gewoon. Gewoon een heel bijzonder mens.

Omdat zijn alleen-wonen in verband met teruglopende gezondheid niet langer verantwoord bleek, verhuisde hij een klein jaar geleden naar De Beyart.

Hij was al jarenlang trouwe klant van de geestelijke bibliotheek aldaar, want hij las ontzettend veel boeken die zijn denken en voelen verrijkten. Toch bezorgde zijn aanwezigheid, in dit voor hem te grote en vreemd geworden huis, gevoelens van vervreemding en eenzaamheid. Familieleden, medewerkers van de verzorging en facilitaire dienst, het Team FIC en huisgenoten probeerden hem daarbij tot hulp en steun te zijn.

Hij bracht de dag op zijn kamer door en had gesprekjes met medebroeders. Volgens mij wist hij ook niet meer goed, 'wie wie' was, maar dat belette hem niet om heel vriendelijk te zijn en je glimlachend te woord te staan.

Op 23 maart ging hij in alle rust en vrede, in stilte van ons heen. In Mat verliezen we een dierbaar familielid en goede medebroeder. Hij zag in zijn leven de nood van de ander en werd daardoor geraakt en ontroerd. Hij staat nu NIET als de rijke jongeling, die géén afstand kon doen van zijn aanzien en overvloedig geld, voor zijn Schepper. Nee, hij staat er als een intens goede mens, die zijn leven in dienst stelde van het geluk van de minstbedeelden.

Zijn hemelse Vader zal zéér terecht zeggen: "Kom Mat, neem bezit van de vrede en vreugde van het eeuwig leven. Je hebt het dik verdiend, want je was een zorgzaam en toegewijd medemens." Dat we ons Mat zó mogen blijven meedragen in onze herinnering, want zó houden we hem, onder ons, in leven.

Wim Swüste

1978, Maastricht:
Mat met een klas
van de Pius X school
/ Mat and his class

1983, Maastricht Prins
Bisschoppssingel community.
Avellinus Janssens, Piet Sewalt,
Mat Paulssen, Paul van Pul,
Jos Bom, Arie Middendorp,
Thomas Bänziger,
Gerard Hermans,
Theo Broelman

1991, Maastricht.
John van Winden,
Mat Paulssen,
Jos Bom,
Theo Broelman

Mat en META

B. Tossaint (Stichting META)

Na het voltooien van zijn roeping in het onderwijs kreeg een ander deel van Mat's geestelijke roeping alle aandacht: de zorg en aandacht en hulp aan de misdeelde, in moeilijkheden verkerende medemens. En dat van zeer nabij; hij leefde op eigen verzoek temidden van hen in het Wittevrouwenveld.

Vijfendertig jaar geleden was zijn aandacht al getrokken door een andere groep misdeelden: de weeskinderen in Kenia, die door omstandigheden geen familiehelp kunnen krijgen en daardoor niet naar school kunnen. Voor een voormalig onderwijzer een extra inspiratie er iets aan te doen.

Dat leidde ertoe dat hij samen met de dames Van Domburg en Stevens bij de notaris een nieuwe stichting ten doop hield: de stichting Ontwikkelingswerk META, een stichting die met hier ingezamelde gelden de kosten van scholing daarginds (en bijkomende aspecten) betaalt.

In de daarna volgende bijna dertig jaar was hij secretaris van deze stichting met een accuratesse die je naar mijn gevoel ook terugziet in zijn handschrift: zeer precies en evenwichtig. Daarbij had hij een zware last te dragen, namelijk de beslissing: accepteren of afwijzen van de vele om hulp vragende kinderen. En uiteindelijk waren er toch nog ongeveer duizend (!) die geholpen werden. Ook de daarmee samenhangende verantwoording voor de besteding van ca. een miljoen euro heeft hij mede gedragen. En het uiterst lage kostenniveau van het vrijwilligerswerk hier en in Kenia was mede aan zijn inzichten te danken.

Binnen het bestuur was hij bruggenbouwer tussen de verschillende zienswijzen, maar ook wederom, als deel van zijn roeping, degene die aan het begin van iedere vergadering via citaten of door een eigen gebedsvorm de spirituele betekenis van het werk onder de aandacht bracht.

Voor dit alles blijven wij hem dankbaar.
Moge hij rusten in vrede.

A simply special man

Mat Paulssen was born in Maastricht in a family who were very close and have remained so to this day. He was a man who - with a kind smile - could be incredibly stubborn if he thought something was necessary for a good cause. And he led a very sober life.

In 1945 he joined our congregation and became a teacher, one who gave his heart to the helping of weak students.

In 1977 he asked permission to stop teaching. He wanted to work as a catechist and parish worker instead. For the next 22 years he spent all his time on better ways to teach children about religion and on parish work among people who were often in need of help.

And when the community he lived in was split into new groups he and Piet van Bree went to live in the parish he worked in. He regretted no longer having deep discussions with guests - the house was too small for that.

In 1983 he became co-founder of an organisation - META - which raised funds for sending poor orphans to school in Kenya. In the last 35 years almost a thousand children benefited.

Mat was a true brother to others, and a good fellow brother in the congregation. He served them, and his God, with abiding love. And we will remember him with love.

De Zwarte Christus van Wyck, waar Mat werd geboren, heeft tijdens de Heiligdomsvaart 2018 zijn armen open naar de wereld / the Black Christ of Wyck (Maastricht), where Mat was born, opens his arms to the world